

fiden tillod mig at henlede den daværende Marine-
 ministers Opmærksomhed herpaa, og at jeg Næret
 efter, da Ministeren havde ladet foretage en Op-
 maaling af Kulbeholdningen, meddelte Thinget, at
 der da havde vist sig at være en meget stor Un-
 derbalance tilstede. Den ærede Statsrevision tog
 sig med megen Bevillie af disse mine Oplysnin-
 ger og indhentede nærmere Oplysninger gennem
 Ministeriet, dels om hvor stor denne Underbalance
 havde været, dels om paa hvilken Maade man
 forment, at den var fremkommen; men samtidig
 med ovennævnte Oplysning tillod jeg mig at hen-
 lede Opmærksomheden paa, at Underbalancen efter
 min Formening hidrørte fra en uøkonomisk An-
 vendelse af Materiale under Dampmaskinen.
 Statsrevisionen tog ikke noget Hensyn hertil, og
 jeg finder det ganske naturligt, eftersom den
 maatte sige sig selv, at jeg ikke havde noget egent-
 ligt Kendskab dertil. Ved de indlede Underpø-
 gelsler har det jo vist sig, hvad der ses af Be-
 tænkningen, at Underbalancen var noget over
 10,300 Tdr. Men i Opfattelsen af, hvad denne
 Underbalance maatte tilskrives, have Statsrevision-
 en og Ministeriet været i Uoverensstemmelse.
 Den ærede Statsrevision antager nemlig, efter
 hvad der foreligger for os, at Underbalancen er
 fremkommen paa et Aar, og hvis det var Tilfæl-
 det, var det ogsaa naturligt, hvad der fra anden
 Side er fremkommet, at der maatte være en Tanke
 om Uredelighed tilstede. Ministeriet indrømmer,
 at det ikke kan give nogen paalidelig Oplysning
 om, hvorfra Underbalancen skriver sig, men forme-
 ner, at den er fremkommen i 5 Aar fra Slut-
 ningen af 1864 til Begyndelsen af 1870, i hvil-
 ken Tid Kulbeholdningen ikke har været opmaalt.
 Da jeg nu har fremdraget dette Spørgsmaal, og
 da jeg er fuldstændig enig i den Betragtning, der
 er fremsat af Ministeriet, at Kul-Underbalancen
 hidrører fra en stadig Afgang i de 5 Aar, har
 jeg følt, at det var min Pligt at sige, at efter
 alle de Oplysninger, jeg har indhentet, maa den
 tilskrives et saadant succesfrit Udrag, hvorved en-
 hver Tanke om Uredelighed maa bortfalde. Men
 da jeg tillige har troet, at jeg ved at give Thinget
 de Oplysninger, hvoraf jeg er i Besiddelse, vil
 kunne forhindre en saadan Underbalance i
 Fremtiden, som efter min Formening, ikke vil blive
 forhindret, hvis der ikke indtræder en Forandring
 veder jeg undskyldte, at jeg opholder Thinget lidt
 længere, end det maaske ellers vilde findes, rigtigt
 ved en Slutningsforhandling. Jeg gjør det i den
 Overbevisning, at man vil tilskrive mine Oplys-
 ninger Værd, naar det først er blevet mig tilladt
 at fremsætte dem. Det er nemlig et gammelt
 Stridsspørgsmaal ved Holmen, hvorledes man skal
 benytte det Materiale, man bruger under Damp-
 maskinen. Allerede i 1835 gik det op for den
 der ansatte Officer Kommandør Gandil, at det
 Kulaffald, som fremkom, efter at Kullene vare be-
 nyttede i Smedien i de saakaldte Flammeovne og

Smedeesfer, indeholdt endnu en stor Mængde
 Brændstof, som snart viste sig at kunne ansættes
 til $\frac{2}{3}$ af det Brændstof, som Kullene indeholde,
 og Kommandør Gandil befalede derfor den, der
 havde det nærmeste Opsyn dermed, den daværende
 Fyrhøder, som for Øvrigt var en Smedesvend ved
 Navn S. Hansen, at benytte dette Affald i For-
 ening med Kullene. Prøverne forsattes uden no-
 get gunstigt eller afgjøvende Resultat indtil 1837.
 Da foretoges der en saadan Prøve, hvorved det
 viste sig, at den Forudsætning, Kommandør Gan-
 dil var gaaet ud fra, slog fuldkommen til, og at
 man ved Indfyring i Dampmaskinen kunde be-
 nytte en forholdsvis stor Masse Affald, som
 man benævnte Smedekul. Jeg anfører dette,
 for at de Herrer kunne se, at det ikke for-
 holder sig, som der blev sagt sidst, at
 det var Nygter, jeg havde fremsat. Der-
 for anfører jeg bestemte Kendsgjøringer. Denne
 Prøve og Resultatet indmeldtes til Admiralitetet,
 og dette bevilgede Fyrhøderen et Gratiale, en for-
 søgt maanedlig Løn, og da denne Mand stadigt i
 nogle Aar havde til stor Glæde og Gavn for
 Værftet endogsaa gratis undervist en Del unge
 Mænd i Maskintegning, besluttede Admiralitetet
 som et yderligere Bevis paa dets Anerkendelse
 at lade indrette et offentligt Lokale, som det over-
 lod denne Mand til fri Afbenyttelse, og hvori han
 fortsatte sin Tegneskole. Jeg anfører dette, for at
 De skulle se, at det var en Mand, som var meget
 agtet i sin Stilling, uagtet den noget underord-
 nede Stilling, som han i Øvrigt indtog. Dette
 Udfald vakte imidlertid megen Modstand hos for-
 skjellige højere Officerer ved Holmen, og da det
 viste sig, at denne Indfyring virkelig kunde ske
 med Fordel, fremsatte de den Anke, at den For-
 del, som der var ved at bruge Affaldet, tabte man
 igjen ved, at Hæmmeslaget blev mindre hurtigt,
 og Maskinen altsaa kom til at arbejde langsom-
 mere. Kommandør Gandil, som ledede Fyrar-
 beidet, indlede da i 1841, altsaa 4 Aar efter,
 en større Prøve, hvorved han vilde bevise, at ogsaa
 denne Anke var urigtig. Prøven foregik paa
 den Maade, at den daværende Opfyndsmænd udbad
 sig og erholdt Permission i saa lang Tid, som
 maatte medgaa til Prøven, og baade Opfyndet og
 Indfyringen blev overdraget den af mig nævnte
 Fyrhøder. Dertil blev udnævnt 3 Smedemesstre,
 som dagligt skulde kontrolere, hvorledes Maskinen
 arbejdede, og det Arbejde, som skulde udføres, be-
 stod i Smedning af 4 store Skibsankere, to Linie-
 skibs- og to Fregat-skibsankere. Arbejdet blev paa-
 begyndt den 15de November og sluttedes den 15de
 April. Maa jeg opholde det ærede Thing et Die-
 blik med at oplæse nogle Linier af den Erklæring,
 som disse tre Smedemesstre, der vare satte til at
 kontrolere Prøven, afgav. De sige nemlig: „Den
 15de November begyndtes at udføre til to Linie-
 skibs- og to Fregat-skibsankere, og ved disses Uf-
 smedning erholdt vi samme Hurtiggang med en